

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.764 van 10 september 2001
in de zaak A. 95.188/XIV-3607.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. QUINTELIER,
 kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,
 Plantin en Moretuslei 141

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 4 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 augustus 2000, alsook van het ‘daaropvolgende uitwijzingsbevel van de Dienst Vreemdelingenzaken’;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 15 mei 1999 en zich vluchteling verklaart op 16 september 1999; dat op 26 april 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 23 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is die gemotiveerd is als volgt:

"Aan betrokkene werd op 19 juni 2000 op haar gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping noch aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 26 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2. Overwegende dat, in zoverre het beroep tot nietigverklaring betrekking heeft op het 'daaropvolgende uitwijzingsbevel van de Dienst Vreemdelingenzaken', dit beroep geen voorwerp heeft; dat immers uit het overgelegde administratief dossier blijkt dat er geen op de beslissing van de commissaris-generaal volgend 'uitwijzingsbevel' van de dienst Vreemdelingenzaken is genomen; dat derhalve het beroep beperkt is tot de nietigverklaring van de hiervoor aangehaalde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2000;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht; dat zij in wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd, betoogt dat 'op 23 augustus 2000 (...) de dienst Vreemdelingenzaken verzoeker via de Commissaris-generaal een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de vijf dagen (betekent)'; dat dit bevel tot stand kwam 'zonder enig direct en persoonlijk contact met verzoeker' en dat 'de dienst Vreemdelingenzaken (...) hier volledig naast de

eigenheid (gaat) van het dossier, doch (...) automatisch voort(gaat) op de bevindingen van de Commissaris-generaal’;

Overwegende dat dit onderdeel van het middel betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten waartegen het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is; dat het onderdeel derhalve niet ontvankelijk is;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, betoogt dat de dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing betekent in het Nederlands, terwijl de verzoekende partij deze taal onmachtig is en dat ‘dit alles (...) een onbehoorlijk gedrag uit(maakt) van de dienst Vreemdelingenzaken’;

Overwegende dat niet de dienst Vreemdelingenzaken, maar wel de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft betekend; dat in die mate het onderdeel feitelijke grondslag mist; dat bovendien deze kritiek geen betrekking heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing, maar op de wijze van betekening of kennisgeving van de bestreden beslissing; dat derhalve in die mate dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in wat als een derde onderdeel van het eerste middel kan worden beschouwd, betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden doordat haar door de commissaris-generaal niet ‘de kans werd gegeven haar persoonlijke situatie te benadrukken’ en dat de bestreden beslissing ‘dus veel te algemeen (is) en bijgevolg (...) tekort (komt) aan de zorgvuldigheidsplicht’; dat zij ook stelt dat ‘naar aanleiding van de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken (...) aan verzoeker niet voldoende de kans (werd) gegeven haar situatie toe te lichten’;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de tweede verwerende partij bij ter post aangetekende brief van 19 juni 2000, de verzoekende partij oproept voor een interview en, in geval overmacht belet aan de oproeping gevolg te geven, uitnodigt haar het bewijs van de ingeroepen overmacht, en de elementen ter ondersteuning van de asielaanvraag, binnen de maand volgend op de oproeping over te zenden; dat de commissaris-generaal haar bijgevolg wel degelijk de kans heeft geboden ‘haar persoonlijke situatie te benadrukken’, doch dat zij hierop niet is ingegaan; dat voorts, gelet op de devolutieve kracht van het in artikel 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verkort: vreemdelingenwet), bedoeld dringend beroep bij de commissaris-generaal, de kritiek van de verzoekende partij op de procedure voor de dienst Vreemdelingenzaken, niet relevant en dan ook niet ontvankelijk is; dat het onderdeel feitelijke grondslag mist;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in wat als een vierde onderdeel van het eerste middel kan worden beschouwd, betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden doordat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid overschrijdt door de bestreden beslissing te baseren op artikel 52, § 2, 4/, van de vreemdelingenwet;

Overwegende dat artikel 63/2, § 1, van de vreemdelingenwet een dringend beroep instelt bij de commissaris-generaal tegen de beslissing waarbij de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde, met toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het verblijf of de vestiging in het Rijk weigert aan de vreemdeling die zich vluchteling verklaart; dat de commissaris-generaal luidens artikel 63/3, eerste lid, van dezelfde wet, deze beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde kan bevestigen dan wel beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; dat de voornoemde bepalingen derhalve een georganiseerd administratief beroep inrichten tegen de in artikel 63 van de vreemdelingenwet bepaalde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken; dat het voornoemde artikel 63/2 niet uitdrukkelijk de gronden vermeldt waarop de commissaris-generaal de bij dringend beroep bij hem aanhangig gemaakte beslissing kan bevestigen dan wel beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is; dat evenwel één van de wezenskenmerken van een georganiseerd administratief beroep is, dat bij het behandelen van zulk een beroep de aanvraag in haar volledigheid, en dus zowel ten aanzien van de rechtmatigheid als ten aanzien van de opportuniteit, wordt onderzocht; dat derhalve de commissaris-generaal wanneer hij oordeelt in hoger (dringend) beroep, dezelfde beoordelingsbevoegdheid heeft als die waarover de minister van Binnenlandse Zaken in eerste aanleg beschikt; dat derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de in artikel 63/3, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalde beslissing, rechtmatig kan steunen op de in artikel 52, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalde (on)ontvankelijkheidsgronden; dat de commissaris-generaal derhalve zijn bevoegdheid niet overschrijdt door zijn beslissing te gronden op de in artikel 52, § 2, 4/, van de vreemdelingenwet bepaalde grond; dat dit onderdeel niet gegrond is; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij, na het formuleren van een aantal rechtskundige citaten, het volgende uiteenzet:

“De beslissing van de Commissaris-generaal is het voorbeeld van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering.
De beslissing van de Commissaris-generaal is enkel en alleen gebaseerd op de afwezigheid van verzoeker en andere proceduriële elementen, zonder dat verzoeker de kans werd gegeven enige toelichting te geven.
Een individuele benadering van het specifiek geval van verzoeker ontbreekt hier in elk geval.”

2.2.2. Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze; dat het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat derhalve, indien zoals de verzoekende partij aanvoert, een beslissing een ‘voorbeeld van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering’ zou zijn, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is; dat verder de bewering dat de verzoekende partij geen kans werd gegeven enige toelichting te geven en dat een individuele benadering zouden ontbreken, op zich niet aantonen dat niet is voldaan aan de formele motiveringsplicht; dat de bestreden beslissing duidelijk de reden vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt; dat immers in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij zonder geldige reden binnen de maand na de verzending van een uitnodiging om de motieven voor haar asielaanvraag te gaan toelichten of deze schriftelijk over te zenden aan de commissaris-generaal, geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, noch aan de vraag om inlichtingen en dat de commissaris-generaal om deze reden, overeenkomstig artikel 52, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet, de weigeringsbeslissing bevestigt; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien september tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.